

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

ORBIREA

FAȚĂ DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

DUMINICA A 7-A DUPĂ RUSALII

(Vindecarea a doi orbi
și a unui mut din
Capernaum)

ADUCEREA MOAȘTELOR
SF. SFÎNȚIT MC. FOCA;
SF. MC. APOLINARIE, VITALIE
ȘI VALERIU

Doi orbi au fost vindecați de Mântuitorul. S-au ținut după El pe drum, rugându-se neîncetat. Au ajuns în fața Mântuitorului, au făcut o mărturisire de credință, Domnul s-a atins de ochii lor și ochii lor s-au deschis.

Domnul le-a poruncit să păstreze tăcere. Dar ei, cum au ieșit din casa Domnului, au început să-L mărturisească și nu s-au lăsat până nu au informat tot ținutul.

Se ascunde în acest incident o boală duhovnicească, o boală pe care o are mare parte din lumea de astăzi. Noi toți venim la Hristos doar pentru problemele sau poftele noastre, precum orbii din Evanghelie. Credem numai că Hristos ne poate vindeca, dar nu ne interesează ce vrea El de la noi. Deși ascultăm cu evlavie când se citește pericopa evanghelică și când se predică, pentru învățăturile evangheliei nu arătăm mare interes. Și azi, ca și pe vremea lui Iisus, Templul lui Dumnezeu e plin de negustori sufletești.

Pocăința înseamnă să începi să cauți Împărăția lui Dumnezeu, înseamnă să ai deodată alt scop în viață. Unul radical diferit de toate idealurile lumii. E ca și cum orbii care au venit la Iisus, în loc să ceară vindecare, ar fi întrebat despre Împărăția Cerurilor pe care Domnul o binevestea. Căci aflând împărăția lui Dumnezeu, nu mai doreau nimic altceva. Nici chiar vindecarea!

Sunt ani buni de când vorbim cu tinerii și cu oamenii în biserică și nimeni nu ne-a întrebat vreodată ceva despre Împărăția Cerurilor. În schimb e viu interesul pentru pelerinaje, praznice, de aceea, de această orbire e absolut necesar să ne vindece

Dumnezeu: de orbirea noastră față de cuvântul lui Dumnezeu, față de gândurile și făgăduințele Sale, și mai ales față de Împărăția Sa.

Mulți credincioși au primit ascultare de la duhovnic să citească din Sfânta Scriptură. Dar când îi întrebi ceva despre canon, se aseamănă mutului îndrăcit din evanghelia de azi. Căci e un demon foarte atașat de ortodocși, acesta al împietririi față de cuvântul lui Dumnezeu.

Sfântul Apostol Pavel spune despre cuvântul lui Hristos că e viu și lucrător și o sabie mai ascuțită decât orice sabie, destoinic să judece simțirile și cugetările inimii (Evrei 4, 12).

Credința vine din auzirea cuvântului lui Hristos, iar noi, credincioșii de azi, deși nu-l auzim, spunem că avem credință. Dar ce fel de credință e aceasta? Știu doar atât, am credință care nu este foame și sete nici de Spovedanie, nici de Împărtășanie, nici de Împărăția lui Dumnezeu. Este o credință bolnavă, lipsită de bucurie, fără sentimente

și gânduri sfinte și fără fapte. E credința unui mort care se simte bine în mormântul lui și nu vrea să învieze

Dacă răsfoim paginile Sfintei Scripturi, ne minunăm câtă nevoie avem ca să arătăm lui Dumnezeu prin fapte credința noastră, câtă luptă trebuie să purtăm pentru propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu, ca prin învățătura Lui să luminăm un popor care nu vrea să mai vadă, să mai asculte și să vorbească de Dumnezeu! Câtă luptă au avut Părinții noștri ca să lase Bisericii toată învățătura primită de Sfinții Apostoli, câte scrieri și câtă preocupare!

Trăim într-o lume paralelă, plină de mizeriile noastre și lăsate scrise pe toate ecranele social media ca să vadă și urmașii noștri cât de căzuți suntem și ce gânduri viclene avem la adresa semenilor.

Ne văităm că nu-i este bine neamului nostru. Dar ce facem ca să ne fie bine? Cum îi luminăm și cum îi învățăm să mărturisească pe Dumnezeu? ❖

Părintele Dinu

CUVIOSUL IOANICHIE CEL NOU DE LA MUSCEL

Acest Cuvios bineplăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinți evlavioși, trăitori în ținutul Muscelului. Din fragedă tinerețe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărțit de toate plăcerile și ispitele lumii și s-a retras în Măn. Cetățuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviței. A cunoscut mulți sihaștri care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, ținutul muscelan a fost numit, mai târziu, Valea Chiliilor. Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viață al călugărilor iscușiți, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peșterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 50 de ani.

Suferințele sale, lucrarea sa isihastă, lipsurile sau stările de har pe care le-a trăit Cuviosul, numai Dumnezeu le știe. O dată pe săptămână un ucenic al Cuviosului venea să-i aducă pâine și apă. Starețul mănăstirii, duminica, după Sfânta Liturghie, îi aducea Sfintele Taine. Cunosându-și dinainte sfârșitul, părintele Ioanichie și-a săpat singur mormântul în peștera sa, încrustându-și în dreptul capului anul trecerii la cele veșnice - 1638. Așezându-se în mormânt, în ziua de 26 iulie, a adormit întru Domnul. Fireanecuvântătoare i-a slujit, căci un păianjen i-a țesut deasupra trupului o pânză, ca un epitaf. Așa, osemintele Sfântului au rămas până în anul 1944.

În Postul Mare al anului 1944, Starețul Pimen al Măn. Cetățuia hotărăște să petreacă cele 40 de zile ale Postului într-una din peșterile Muntelui Cetățuia,

asemenea marilor nevoitori de odinioară. Așa află peștera în care erau moaștele Sf. Schimonah Ioanichie, neatinsă de stricăciune, plăcute la vedere și frumos miro-sitoare. Iar pe perete găsește scris numele și anul adormirii sale: „Ioanichie Schimonah 1638.” Moaștele sunt mutate în biserica mănăstirii, fiind de altfel singurele moaște întregi ale unui sfânt cuvios român din secolul al XVII-lea păstrate până în zilele noastre.

În timpul regimului comunist moaștele sfântului au fost îngropate în cimitirul mănăstirii. În anul 1997, la mutarea cimitirului într-o latură a curții, actuala obște monahală a găsit osemintele în aceeași stare plăcut mirositoare. Sfintele moaște au fost spălate și unse cu mir, după care au fost reînhumate într-o raclă, așteptându-se în continuare hotărârea Sfântului Sinod.

Construindu-se pridvorul cel nou al bisericii și primindu-se binecuvântarea de a-l picta pe Cuvios pe peretele exterior, nu-i știau chipul sfântului. Dar într-o noapte unul dintre frați l-a visat pe Sfântul Ioanichie, și, astfel, sfântul a fost zugrăvit în frescă după arătarea minunată din visul monahului.

Până la canonizarea Sf. Ioanichie, sfintele sale moaște s-au aflat păstrate, cu evlavie, într-o sfântă raclă din biserica de la Măn. Cetățuia. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea sa în anul 2009, cu zi de prăznuire 26 iulie.

Acest sfânt a devenit pentru credincioși tămăduitor de boli, făcător de minuni, ocrotitor al familiilor și mijlocitor al celor care nu pot avea prunci. ❀

Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Sf. Pantelimon, ocrotitorul medicilor și vindecătorul celor bolnavi, a trăit și pătimit în timpul împăratului Dioclețian, prigonitorul creștinilor. Născut în Nicomidia, Asia Mică, a primit la naștere numele de Pantoleon, adică „cel puternic în toate ca un leu”, iar la botezul creștin i s-a schimbat numele în Pantelimon, adică „cel cu totul milostiv”.

Tatăl său, Eustorgius, era păgân, dar mama sa, Sfânta Euvula, pomenită în calendar la 30 martie, era creștină. Sfântul Pantelimon a reușit mai apoi să-l aducă la credința creștină și pe tatăl său, iar după moartea acestuia și-a împărțit toată averea săracilor.

Pantoleon a fost încredințat de tânăr renumitului medic Eufrosin, care-l îl învață în scurt timp multe din tainele tămăduirii bolilor. Împăratul Maximian, văzând iscusința și înțelepciunea tânărului, dorește să-l ia la palat ca medic personal.

Trecând în fiecare zi prin fața casei în care era ascuns Cuv. Ermolae, preot la biserica din Nicomidia, acesta din urmă îi ghici lui Pantoleon calitatea înaltă a sufletului. Îl invită să intre la el și-l învață că numai Hristos, singurul doctor adevărat, a venit să ne aducă mântuire, fără leacuri și

fără ca să ceară plată. Cu dor mare de credință, începu să-l viziteze regulat pe Sf. Ermolae, care îl ajută să înțeleagă tainele credinței în Hristos.

Într-o zi, pe când se întorcea de la Eufrosin, Pantoleon a găsit pe drum un copil mort, ce fusese mușcat de o năpârcă. Socoti că poate să probeze adevărul promisiunilor lui Ermolae și chemă în ajutor numele lui Hristos și îndată copilul se ridică, iar năpârca muri. Bucuros, alergă la preotul Ermolae, cerându-i să-l boteze cât mai curând.

Împăratul Maximian află că Sf. Pantelimon vindecase un orb din naștere, în numele lui Iisus Hristos. Îl cheamă în fața sa pe cel vindecat, vrând să afle cum l-a tămăduit doctorul. Omul răspunde simplu că a fost vindecat prin chemarea numelui lui Hristos și, odată cu vederea, a cunoscut și adevărata credință, cea creștină.

Sfântului Pantelimon i s-a cerut atunci să se lepede de Hristos. Dar pentru că sfântul mărturisește cu tărie credința creștină, este supus mai multor torturi, din care, în chip minunat, iese nevătămat. Refuzând în continuare să se închine zeilor, împăratul poruncește să fie decapitat. Însă la tăierea capului său nu a curs sânge, ci lapte, iar

măslinul uscat de care fusese legat a înverzit pe dată și a dat fructe din belșug. Aflând despre acestea, împăratul dă ordin ca trupul sfântului și acel măslin să fie arse. Odată plecați ostașii, creștinii scot din cenușă trupul neatins de foc al Sf. Pantelimon și-l îngroapă cu cinste pe pământul unui anume Arnantios Scolasticul. Curând, moaștele Sfântului Pantelimon încep să săvârșească minuni și să aducă vindecarea lui Hristos, Doctorul sufletelor și trupurilor, tuturor aceluia care cu evlavie se apropie de ele.

Prăznuit în Biserica ortodoxă în data de 27 iulie, Sf. Pantelimon este numit „doctor fără de arginți”, căci nu pretindea plată pentru binefacerile săvârșite. ❀

CUVIOASA IRINA, EGUMENA MĂNĂSTIRII HRISOVALANT - SFÂNTA RUGĂCIUNII NEÎNCETATE

Între Cer și pământ, între Dumnezeu și oameni există sfinții. Pe pământ oamenii au fost creați să devină sfinți. În Vechiul Testament găsim: „Sfințiți-vă și veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt” (Leviticul 11, 44). Iar Sfântul Apostol Petru întărește aceasta: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt” (I Petru 1, 16). Și nu în ultimul rând, Mântuitorul ne chemă pe toți, în multe feluri, la desăvârșire, la sfințenie, spunând, de pildă, în Predica de pe Munte: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.” (Matei 5, 48)

Sfînții sunt oameni ca noi. Din toate stările sociale. Bătrâni sau tineri ori copii. Bărbați sau femei. Trăitori în monahism sau în lume. Căsătorii sau nu. Bogați sau săraci. Puternici sau slabi. Vedem că nimic nu ne oprește pe fiecare să mergem pe drumul spre desăvârșire și sfințenie. Deși drumul nu e ușor și el se face doar în Hristos. În credință și lepădare de sine. În iubire totală de Adevăr și în încredințare în mâna lui Dumnezeu. În smerenie și voință.

Dumnezeu ne trimite îngerii pentru a ne ocroti și ajuta. Dar ni-i pune foarte aproape pe sfinți. Ei sunt la o rugăciune distanță de noi. Așteaptă doar să fie chemați.

Și totuși, de multe ori sfinții fac primul pas spre noi. Ne ajută fără chiar să-i rugăm. Sau apar în viața noastră în chip minunat. Fără să știm de ei, vin ei la noi sau mijloacesc pentru noi în momente critice.

Nu de puține ori i-am descoperit în mod minunat pe sfinți. I-am cunoscut în momente grele pentru mine. M-au călăuzit, m-au adus la credința cea adevărată. M-au ajutat, m-au luminat, m-au întărit.

Nu întâmplător vi-i aduc număr de număr în paginile „Cuvântului care zidește”. Apropiati-vă cu dragoste de fiecare dintre ei, faceți-i prietenii voștri pe cât mai mulți. Aduceți-i în viața voastră în vreme de pace și ei vă vor fi călăuze și ajutor în vreme de război. Cu fiecare dintre ei înțelegem mai bine cum să urmăm lui Hristos, cum să trăim Evanghelia.

Viața Sfintei Irina de Hrisovalant

O sfântă puțin cunoscută la noi, Cuvioasa egumenă a Măn. Hrisovalant din Constantinopol, Irina, a intrat în viața mea prin voința ei. Am primit, neașteptat, acum două duminici un dar de la o mănăstire din Grecia care o are pe această Cuvioasă drept ocrotitoare și un sfat pentru tulburarea pe care o aveam în suflet: să-i citesc Acatistul și voi primi de fiecare dată mai multă pace.

Așa am făcut. Teama mea s-a risipit de la prima citire a acatistului și m-am simțit întărită și cu pace în suflet (n.r. irini = pace în gr.). Nu m-am oprit aici. I-am cercetat viața, i-am citit minunile. Am căutat mănăstirile care o au ca ocrotitoare, icoanele în care ea apare și „întâmplările” care o fac cunoscută și cercetată de credincioși. Așa m-am îmbogățit cu încă un sfânt...

Sf. Irina Hrisovalantou (28 iulie în

Sinaxar) s-a născut în secolul al IX-lea în ținutul Capadociei (Turcia de astăzi), într-o familie aristocrată, sora sa căsătorindu-se cu Bardas, fratele împărătesei Teodora a II-a. După moartea împăratului Teofil, împărăteasa Teodora a restabilit ortodoxia și a îndepărtat iconoclasmul impus de fostul conducător al imperiului. La împlinirea vârstei de 20 de ani a fiului său Mihail, împărăteasa Teodora a ordonat să-i găsească acestuia o soție demnă de viitorul împărat. Tânăra Irina a fost una dintre cele alese de mesagerii curții regale, ea acceptând cererea în căsătorie. Astfel, trimișii regali, împreună cu o parte a familiei Sfintei au pornit spre Constantinopol pentru nunta cea mare.

În drumul ei, Sfânta trece pe la Muntele Olimp, unde dorește să-l viziteze pe pustnicul Ioanichie cel Mare (prăznuit la 4 noiembrie), pe care îl prețuia, și să primească de la acesta binecuvântările lui. Pustnicul a văzut dinainte că Irina va veni la el, așa că o aștepta. A întâmpinat-o astfel: „Bine ai venit, Irina, slujitoarea Domnului. Mergi la Curtea Imperială cu bucurie pentru că obștea din Hrisovalant are nevoie de tine.”

Uimită de aceste cuvinte, Irina ajunge la Constantinopol, unde află că tânărul Mihail se căsătorise deja cu altcineva. Atunci a înțeles că drumul său în viață era altul, că alta era menirea ei, refuzând ulterioare propuneri de căsătorie cu oameni de rang înalt din Bizanț și stabilindu-se la Măn. Hrisovalant.

Intrarea în monahism a Sfintei Irina

Ajunsa aici, Irina decide să-și elibereze slugile și să-și doneze averea săracilor, intrând în comunitatea monahală cu o singură haină făcută din pânză de sac. S-a făcut în cel mai scurt timp iubită de celelalte maici, supunându-se regulilor mănăstirii și conformându-se fără să dea înapoi nici în fața celor mai dificile sau umiltoare sarcini. Își petrecea ziua în chilia ei citind Viețile Sfinților, învățând de la Sf. Arsenie rugăciunea lungă de toată noaptea. În nevoințele și rugăciunile sale își face dușman neînduplecat pe diavol. Rugăciunea neîncetată împreună cu semnul Sfintei Cruci erau armele de nebiruit în fața dușmanului nevăzut. Așa, cu multe rugăciuni și lacrimi, în cele din urmă Sf. Irina și-a recăpătat liniștea și harul.

Sfânta Irina este aleasă stareță a Mănăstirii Hrisovalant

Ajungând la o vârstă înaintată, maica stareță a mănăstirii și-a simțit sfârșitul aproape. Și chemându-le pe măicuțe în chilia sa - Sfânta Irina nefiind prezentă - le vestește că o stareță mai înțeleaptă decât ea, Irina, le va călăuzi după moarte sa. După plecarea stareței la ceruri, măicuțele cer părerea și aprobarea Patriarhului Metodie pentru numirea unei noi maici starețe. Patriarhul, păstor cu darul înainte-vederii, le cercetează vrerea și-i dă binecuvântarea Cuv. Irina pentru a fi stareță.

Găsindu-se în fața unor noi provocări, Sf. Irina Hrisovalantou cere ajutorul lui Dumnezeu pentru a putea face față tuturor ispitelor pe care le va întâmpina. Primește, pentru nevoințele sale, darul înainte vederii pentru a putea ajuta pe maicile mănăstirii în lupta cu încercările duhovnicești dar și pe credincioșii care căutau aici liniștea sufletească. Cercetată de mulți credincioși pentru sfat, smerenia sa devine din ce în ce mai profundă, mulțumind Domnului pentru toate.

Minuni din timpul vieții

În ajunul marilor sărbători, Sf. Irina ieșea în curtea mănăstirii și priveghia sub cerul înstelat. Într-una dintre aceste nopți, o călugăriță a surprins-o pe stareță plutind deasupra pământului, complet cuprinsă de rugăciune. Și nu numai atât, a rămas uimită observând că cei doi chiparoși din curtea mănăstirii erau plecați la pământ ca și când i-ar fi adus un omagiu Sf. Irina. Când a terminat rugăciunea, sfânta a binecuvântat copacii, iar aceștia s-au întors în poziție verticală.

Călugărița a ieșit în curte și în nopțile următoare ca să se încredințeze că ceea ce a văzut nu este o nălucire. A legat câte o batistă de vârful celor doi copaci. În ziua următoare, toate maicile au văzut batistele legate în vârful copacilor. Le-a dezlegat uimirea monahia care o urmărise noapte de noapte pe stareța Irina, mărturisind toate câte a văzut. Când Sf. Irina a aflat că maica a asistat la minune și le-a povestit celorlalte surori din obște, s-a întristat foarte. Le-a chemat pe maici și le-a rugat să nu spună nimănui nimic despre aceasta până după moartea ei.

Merele din Rai

Sf. Irina avea o mare evlavie la Sf. Vasile cel Mare, originar și el din Capadocia. Într-un an, în ajunul prăznuirii lui, Sf. Irina a auzit o voce care i-a spus să-l primească pe marinarul care-i va bate la ușă în ziua următoare, să se bucure și să mănânce fructele pe care i le va aduce acesta.

În timpul Utreniei, un marinar a venit la ușă și a rămas în biserică până după Sf. Liturghie. El i-a spus sfintei că a venit de pe insula Patmos, cu o corabie. Când nava a ridicat ancora, el a observat un bătrân pe pontonul de pornire, strigând la ei să se oprească. În ciuda faptului că bătea un vânt bun, nava s-a oprit brusc. Apoi, bătrânul a mers pe apă și a urcat în corabie. El a dat marinarului trei mere pentru Patriarhul Constantinopolului, „de la iubitul său Ioan Teologul”, după care i-a dăruit alte trei mere pentru stareța Irina de la Măn. Hrisovalant. Totodată, marinarul i-a transmis că „acest dar vine de la Ioan din Rai”. Cele trei mere erau minunate.

Cuv. Irina a postit timp de o săptămână, mulțumind lui Dumnezeu pentru acest dar minunat. Când a început Postul Mare, ea a

mâncat bucăți mici dintr-un măr în fiecare zi, fără să mai bea sau să mănânce altceva. În toată mănăstirea s-a răspândit o mireasmă nespasă. În Sfânta și Marea Joi, stareța Irina a rugat maicile să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului, după care le-a dat bucățele din al doilea măr. Călugărițele au observat că mărul avea o dulceață neobișnuită și au simțit că și sufletele lor au fost hrănite.

Știind mai dinainte că va muri după ziua Sf. Pantelimon, sfânta s-a pregătit prin post cu o săptămână înainte. Ea a mâncat bucăți mici din cel de-al treilea măr și puțină apă. În această perioadă, mănăstirea a fost cuprinsă de un parfum nemaifântănit și toate neînțelegerile au dispărut.

Pe 28 iulie, Cuv. Irina a adormit în Domnul. Avea peste 100 ani când a murit, dar fața ei era tânără și frumoasă. La înmormântarea ei a venit mulțime mare de oameni, care au devenit părtași la multe minuni.

Azi sunt mai multe biserici și mănăstiri ridicate în cinstea ei, dar și multe icoane făcătoare de minuni. Un paraclis în cinstea Sf. Irina a fost ridicat pe Muntele Olimp, lângă Măn. Sf. Efrem Sirul, iar lângă el maicile au plantat o tuia, în amintirea chiparoșilor care s-au închinat sfintei. Fără ca nimeni să altoiască tuia, aceasta s-a transformat în măr fructifer, iar maicile împart aceste mere pelerinilor, ca fructe

binecuvântate ale Sf. Irina. În unele parohii, se obișnuiește ca în ziua prăznuirii Sf. Irina Hrisovalantou să se binecuvânteze mere, care mai apoi sunt împărțite credincioșilor.

În România, Sf. Irina este cinstită mai ales la Măn. Dionisie Exiguul (jud. Constanța).

Sfânta face multe minuni și azi. Este chemată în rugăciune de familiile care nu pot avea copii, dar și atunci când cineva este grav bolnav.

O vindecare sau o altă minune nu este întâmplătoare. Ne bucurăm de ea, poate dăm slavă lui Dumnezeu și mulțumim pe moment sfântului care ne-a ajutat, dar nu facem pasul următor. Considerăm că ni se „cuvine” darul. Că ne-am rugat – am făcut un efort! – și am primit răspunsul de la Dumnezeu. Nu ne punem întrebarea: de ce am trecut prin această încercare? Ce n-am făcut? Ce trebuie să învăț din această întâmplare? De ce m-a ajutat Dumnezeu prin acest sfânt ca să găsec o fericită rezolvare? Ce vrea Dumnezeu să fac din acest moment – cum să-L ascult mai mult, cum să-L mărturisesc, cum să-i aduc pe cei din jurul meu la Dumnezeu?

Puneți-vă mereu aceste întrebări și veți primi toate răspunsurile de care aveți nevoie în viață. Și amintiți-vă zilnic de sfinți. Pri-miți-i în viața dumneavoastră. **(Maria B.)** ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 23-30 IULIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 23.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 26.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 28.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 29.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 30.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) Utrenia, Sfânta Liturghie